

lloc a València, suggereixen que el PS-PV-PSOE no descarta de presentar-la de nou, ni que siga, com el 2007, d'esquitlletes i per petició expressa de José Luis Rodríguez Zapatero.

El Cabanyal com a trampolí. Entre la presència pública d'Alborch –que compatibilitza el càrrec de portaveu amb el de secretària primera del Senat–, es destaca la defensa fèrria a la rehabilitació del barri del Cabanyal, en compte de la destrucció que proposa Rita Barberà. L'ordre ministerial que obliga a aturar les obres ha animat un partit que aprofita l'ocasió per fer-se present. Massa i tot, segons algunes veus, atès que Salvem el Cabanyal ha quedat en segon pla. “Hem convertit el Cabanyal en un paradigma; fa l'efecte que volem suplantar la plataforma– diuen–, i aquest tema no enganxa els ciutadans tant com sembla: la majoria vol l'ampliació de Blasco Ibáñez.”

N'hi ha que asseguren que el contenciós del Cabanyal “trenca l'atonía” i permet als socialistes de presentar “un altre model de ciutat”. El PSPV-PSOE l'ha convertit en eix central d'oposició al PP, i aquests dies reparteix 300.000 tríptics amb el lema “Derribar tu casa, prolongar el abuso”. “No s'hi val cap càlcul electoral, havíem d'actuar així”, comenta un regidor socialista que remet al “demolidor informe del Consell d'Estat” contra de la demolició. Alarte no va ser present a la multitudinària manifestació del 31 de gener. Segons els partidaris, perquè lluíren més Alborch i Broseta. Per als crítics, per la por de ser percebut com a *pancarter*, com a massa radical.

“Les velles estructures del partit tenen avui un pes residual”, es felicita una persona satisfeta pel rumb del partit. “No hi ha tanta precarietat orgànica, ni que siga a costa del clima de resignació imperant”, continua. La neteja de debò arribarà el 2011. De les 33 persones que treballen a l'Ajuntament –entre regidors, assessors i administratius–, a tot estirar n'hi continuaran cinc o sis. Una podria ser Alborch, a qui Alarte no volia de candidata –pensava en algú de ben jove, com ara Carlos González Triviño, Pedro Sánchez o Broseta mateix, o en un independent de prestigi–, però la seua feina tenaç i el seu elevat grau de coneixença pública fan pensar que és l'opció més bona amb vista a l'escenari complicat que espera als socialistes el 2011.

“La gent s'enlluerna amb esdeveniments que són fum”

Portaveu socialista a l'Ajuntament de València i presidenta de l'agrupació local, Carme Alborch acaba de publicar ‘La ciudad y la vida’, una autobiografia que presentarà dilluns, 22 de febrer, a la llibreria Bertrand de Barcelona.

El vostre nou llibre, *La ciudad y la vida*, és una reivindicació davant aquells que dubtaven de la vostra il·lusió per la política municipal?

—Això ho deia gent molt interessada i eren maniobres intencionades. El llibre, en canvi, va molt més enllà. És un compromís, hi explique allò que pense i que em preocupa. No és un llibre per a contestar a ningú sobre res d'irreal. És una mostra d'afecte a la meua ciutat, sí, però també a la importància que les ciutats tenen a les nostres vides. Certament, però, la idea va prendre cos en accedir a l'Ajuntament de València, i un llibre sempre és una mena de gran conversa, que és allò que ens cal en aquesta ciutat.

—Per aquestes pàgines desfila l'orifloma del progressisme valencià. Una València molt activa, inquieta, la de la *cultureta*. Els dinou anys de governs conservadors l'han soterrada.

—A la València oficial, aquesta gent tan bona relacionada amb l'arquitectura, l'urbanisme, l'associacionisme, la innovació o el disseny, està dispersa. Aquests personatges no apareixen a la València oficial. És un gran objectiu del Partit Socialista involucrar-los i motivar-los. València és molt més moderna que no la seua alcaldessa. Passa que el PP és una minoria majoritària molt activa. Els militants del PP, com em deia l'altre dia un amic, són com els seguidors d'un equip de futbol: senten una passió enorme pel seu partit. En canvi, l'esquerra és molt més crítica i més difícil d'acomboiar.

—Us agradaria tenir més afiliats.

—Aquesta no ha estat la meua feina fins ara –que ocupe la presidència de

l'agrupació municipal–, mai no havia tingut cap càrrec orgànic. És clar que hauríem de tenir-ne més, o implicar la gent al nostre projecte, encara que no hi militen. Com vam fer a la campanya del 2007 amb allò de “Carmen, sí tu vols”. Hem de generar massa crítica i enfortir el teixit social de València, tot al contrari que ha fet el PP, que a més ha volgut patrimonialitzar ritus com les falles i fer veure que els socialistes som antifallers. En absolut. Vam estar contra el blaverisme, però no contra les falles. En definitiva, la societat valenciana actual és més individualista que no era, cosa que no significa que siga insolidària.

—Segons que dieu, s'han fomentat certs ritus religiosos locals. Vós hi assistiu sovint, de fet. València ja no pot tenir un alcalde o alcaldessa laics?

—A tots els actes hi ha una part de festa cívica. Al llibre parle del Corpus, però no tan sols. Anar a l'ofrena és un acte laic o religiós? Una cosa i la contrària són separades per un fil molt prim.

—La processó de sant Vicent...

—Sant Vicent... Els dos Vicents, són dues persones de moltíssim prestigi i de qui els valencians hem de sentir-nos orgullosos. Cal respectar aquestes tradicions i, potser, posar en relleu el vessant més desconegut, com per exemple els orígens. Jo sempre he anat a les representacions dels miracles de sant Vicent, i és una cosa fantàstica, amb aquell valencià... És tot un orgull, per als xiquets, fer de sant Vicent. Això no fa mal a ningú.

—Quan vau manar els socialistes, la religió no hi era tan present, al carrer.

—No, evidentment. Crec que manca

laïcitat, sí, crec que hi ha massa connivència entre el poder polític i el religiós. Pot haver-hi un govern que, respectant absolutament les festivitats religioses i la personalitat que és l'arquebisbe, siga capaç de no implicar-s'hi tant.

—Sou senadora, també, i no falteu a tot d'actes públics, ací i allà. Quan descansen? Teniu una activitat frenètica.

—Més enllà de ma mare, no tinc responsabilitats familiars. Ahir [dimecres, 10 de febrer], vaig arribar del Senat a les 11 de la nit. Hi ha dies que arribe a casa a les 12... I sempre procure tenir temps per a ordenar les idees i estar tota sola una miqueta. Sovint, això sí, has d'anar a una agrupació, o a un sopar, o a un lliurament de premis, o a una presentació fallera, o a un sopar-col·loqui, o a un partit del València, o a un partit del Llevant...

—Quantes vegades hi aneu, tot i no tenir-ne gaires ganes?

—Hi ha ocasions en què et fa il·lusió, n'hi ha en què t'estimaries més de que-

dar-te a casa, però ahora reconec que, sempre que hi vaig, sempre, m'alegre d'haver-hi anat. Us ho dic ben sincerament. En ocasions em fa mandra d'anar-hi —ara que estic tan bé a casa, ara que mirava aquesta pel·lícula, o ara que xarrava amb aquest, o ara que podia descansar...—, però l'esforç sempre duu implícita la gratificació: una jugada que m'ha agradat, alguna persona amb qui m'ha interessat de parlar, algun moment d'alegria o de tensió, veure com s'emociona la gent... A la fi sempre en gaudisc, encara que d'entrada aquell no fora el meu pla predilecte.

—Us veieu prolongant aquest ritme de vida cinc anys més?

—Ací no m'agafareu! [Riu.] Les persones tenim un grau de compromís i una vitalitat que no saps ben bé fins on pot arribar. Afortunadament, he pogut treballar en allò que m'ha interessat, i el meu partit m'ha ofert responsabilitats que requerien un esforç. N'estic orgullosa, i estic a la seua disposició, per bé que al

mateix temps calibre les meues forces, el meu projecte vital i el projecte del partit. Si voleu saber si em presentaré o no al 2011, ara no és el moment.

—Heu conegut de ben a prop la relació de Felipe González i José Luis Rodríguez Zapatero amb València. És cert, com diu el PSPV-PSOE, que Zapatero és el president que més bé ha tractat la ciutat, fins i tot per damunt de González?

—Jo crec que sí, sincerament.

—Millor que no González, doncs.

—Home, com us ho diria... Pel que fa a les inversions, sens dubte que sí. Zapatero fa unes inversions impressionants...

—...I si separem la gran velocitat, que és una inversió notabilíssima?

—No podeu fer això, seria absurd. Més enllà de l'AVE, però, s'han fet inversions importantíssimes. De la Copa de l'Amèrica, per exemple, el govern estatal en paga més del 40%, i amb puntualitat. Felipe González, però, va tenir molts ministres valencians: Solbes, Asunción,

“Broseta seria un bon candidat a l'alcaldia? Que ho diga Alarte”

Albero, Gómez Navarro, Lerma, jo... Un nomenament de ministres també implica un compromís. I féu l'A3, tret de 30 quilòmetres, però la gent només parlava de què faltava per fer... Tant Zapatero com Felipe han connectat molt amb el PSPV. Recordeu la connexió de Felipe amb els socialistes valencians, que era molt forta. Omplia la plaça de bous, feia gust de sentir-lo parlar i la gent deia que havia de venir-hi més. Sempre que l'hem cridat, s'ha posat a la primera línia d'eixida.

—**Què us semblen els inicis de Salvador Broseta a la secretaria general de l'agrupació municipal socialista?**

—Hi ha una coordinació boníssima amb el grup municipal, som tot u. El tarannà de Broseta és diferent, i em genera il·lusió veure tanta gent jove a l'executiva. Això no vol dir que els més grans haguem d'estar apartats, però.

—**Si opteu per no continuar, Salvador Broseta seria un bon candidat a l'alcaldia?**

—Això, que ho diga Alarte i el partit, jo no hi entre. Jo no puc dir res. Ací, “qui en la lleva, la entien”. A més, Zapatero diu que no parlem d'aquestes coses fins després de la presidència europea.

—**El grup municipal pot ser més operatiu que no és?**

—La feina sempre es pot millorar, però sovint falla la comunicació. No m'agrada parlar de Canal 9, pero ens costa de transmetre allò que fem. Han de passar esdeveniments com el del Cabanyal perquè la gent visualitze la nostra feina. Tenim un projecte de ciutat magnífic, la via verda, però costa que la gent ens perceba com a alternativa. El PP ha convençut molts ciutadans que ells defensen millor que ningú els interessos dels valencians. Han tingut molta habilitat a fer veure que les coses bones vénen d'ells, i les dolentes, dels socialistes. La gent sovint es deixa enlluernar per esdeveniments que són com el fum.

—**Heu parlat de Canal 9. Quan fou l'última volta en què hi vau eixir?**

—Em pense que fou de costat.

—**Amb declaracions, vull dir.**

—No, amb declaracions... Uf, amb declaracions... Crec que mai. No us ho puc dir. És la invisibilitat absoluta. Malgrat tot, no podem lamentar-nos, i per això tinc la meua web, i per això el partit n'ha obert una altra, arreglamibarrío.com. Hem d'esforçar-nos més i millor, ara que la gent comença a percebre els trets autoritaris de Barberà. De la mare protectora, de la patrona que semblava ser, res no en queda. Ha votat contra de retirar els honors de la ciutat a Franco, vol destruir el Cabanyal, no té un pla turístic estratègic, València no figura a la xarxa de ciutats innovadores, ni té escoles públiques infantils, etc. I ella es nega a donar-ne explicacions.

—**La feina d'oposició municipal és tan poc agraiada com sembla, o penseu que aquestes mancances us farien guanyar vots, si optàreu de nou a l'alcaldia?**

—Aquesta feina ha de tenir una recompensa a les urnes.

—**Milloraríeu el resultat del 2007?**

—N'estic absolutament segura. Tant jo com qualsevol candidat socialista que puga presentar-se.

—**Si us demanaren que escollíreu entre continuar al Senat o a l'Ajuntament, amb què us hi quedaríeu?**

—No, no us ho diré. Formar part del Senat amb un govern socialista és una cosa molt agradable, i a l'Ajuntament, a l'oposició, hi aprens molt i prens unes dosis ben bones d'humilitat.

—**Quan aneu cap a Madrid penseu “quin goig”, i quan torneu cap a València, “quin drama”?**

—No, ja us dic que a l'oposició aprens moltes coses. I al Senat, perdem més votacions que no sembla, no hi tenim majoria. En un moment de crisi econòmica tan dura, caldria un gran pacte per a eixir de la crisi i per a crear ocupació.

—**Us presentaríeu a l'alcaldia i cediríeu el testimoni de portaveu a un regidor més jove a mitjan legislatura, tot mantenint la plaça de senadora? Un relleu a l'estil Clos-Hereu, vaja.**

—Allà van fer-ho al govern. És una petita diferència [riu].

—**Acabem. Us agrada més dir que sou socialista valenciana o del PSPV?**

—Sóc una socialista valenciana, i el socialisme és internacional. Els noms, no importen tant com sembla. Allò que importa és reunir més gent i treballar més bé.

Secretari general del PSPV-PSOE a la ciutat de València. Sembla un reptre molt gran, portes enfora...

—I ho és. Portes endins, també ho sembla. Les dades electorals són objectives: de 33 regidors, el PP en té 21, i el PSPV-PSOE, 12. El reptre és guanyar les eleccions, les del maig del 2011. Tenim poquet temps, però tota la il·lusió del món.

—**Heu passat de sis agrupacions a disset, cadascuna amb el seu secretari. Com que no guanyeu a cap dels 88 barris, qui un dia obtinga més vots que el PP al seu districte, serà el rei.**

—Abans guanyàvem a molts dels barris i a molts dels districtes. Hem de tornar a aconseguir que la major part de la ciutadania es fixe en nosaltres i ens faça confiança. No seria una cosa inèdita.

—**El vostre districte, Pla del Real, és dels més adversos. Com convencereu els veïns que és millor votar el PSPV? L'únic projecte de ciutat sembla que és el de Rita Barberà.**